यति । मम कान्ता इति मम वल्लभतरा इति अत्र जानन्नपि ज्ञानवान् अपि अहं किं वरामि तस्माद्धे धीराः न हि मम शक्यं इदं तदीयं विस्मरणं अवनिन्द्यं च न कर्तव्यो ऽन्यजनकृतनिन्दापरिहारः । तस्माद् भवतः एव सर्वज्ञा इति भावः ॥२७॥

अद्यापि भीरुहरिणीमिव चञ्चलाक्षीं
तां मे गतिं प्रति जनैरुदितां तु वाचं ।
श्रुत्वा स्खलद्विगलदश्रुजलाकुलाक्षीं
कान्तां स्मरामि गुरुशोकविनम्रवक्त्रां ॥२८॥

अद्यापि तां राजपुत्रीं एतदृशीं स्मरामि । कीदृशीं । मदीयं गमनं प्रति इति अमुना प्रकारेण जनैरुदितां कथितां वाचं वचनं श्रुत्वा आकर्ण्य भीरुहरिणीं इव त्रस्तकुरंगीं इव । चंचलाक्षीं इतस्ततः प्रसारितनयनां । कथं भूतां तां । स्खलद्विगलदश्रुजलाकुलाक्षीं अतिभ्रंशं आगच्छन्तीं शेषेण गलत् पतद् यद् अश्रुजलं तेन आकुले व्याप्ते अक्षिणी यस्याः सा तां । पश्चात् कर्मधारयः । पु° । गुरुशोकविनम्रवक्त्रां गुरुशोकेन अतिदुःखेन विनम्रं अवनतं वक्त्रं मुखं यस्याः सा तां ॥२८॥

अद्यापि तां क्षणवियोगविषोपमेयां
सङ्गे पुनर्बहुतराममृताभिषिक्तां ।
मज्जीवधारणकरीं मदनात्सतन्द्रां
किं ब्रह्मकेशवहरैः सुदतीं स्मरामि ॥२९॥

अद्यापि तां स्मरामि । कथं भूतां तां । क्षणवियोगविषोपमेयां क्षणं मुहूर्तमात्रं यथा स्याद् एवं वियोगो विश्लेषः तस्माद् विषेण गरलेन उपमेया सदृशी तां । पु° । सङ्गे संबंधे सति पुनः भूयः बहुतरां अत्यर्थं अमृताभिषिक्तां अमृतेन अभिषिक्ता स्नपिता सा तां । अन्योऽपि विषार्तः सन्नमृतस्नानात् सुखी भवति इत्यर्थः ॥ अत एव मज्जीवधारणकरीं मम प्राणावनिकर्त्रीं । पु° । मदनात् सतन्द्रां तन्द्रायुक्तां । पु° । सुदतीं शोभनदशनां । सैव संसारसरित्यभिप्रयेणाह ब्रह्मकेशवहराणां स्मरणामुक्तिकरं मुक्तौ च सुखदुःखाभावः अतो न किमपि स्मरणप्रयोजनं तस्याः स्मरणेन सुखं एव अतः तां एव स्मरामि ॥२९॥

अद्यापि जातु निपुणं यतता मयापि
दृष्टं दृशा जगति जातिविधे वधूनां ।
सौन्दर्यनिर्जितरतिद्विजराजकान्तेः
कान्ताननस्य सदृशं वदनं गुणैर्न ॥३०॥